

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τὴν χώραν ἡμῶν διηρησάσ και ὑπὸ του Ολοκρινουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς :

Ἐξωτερικῶς :

Ἐτήσια . . . 80, —
Ἐξάμηνος . . . > 4,50
Τριμηνος . . . > 2,50

Ἐτήσια φρ. χρ. 10, —
Ἐξάμηνος > 5,50
Τριμηνος > 3, —

Δι ἀνδρομαί ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικῶς λελ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου,
τιμῶνται ἑκαστὸν λελ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.

Περίοδος Β' .— Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Φεβρουαρίου 1908

Ἔτος 28ον.— Ἀριθ. 13

Ο ΠΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Τότε ἐπὶ τέλους ἐσκέφθησαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των πρὸς τὸν νότον.

Δεμένη εἰς τὸ ναυαγίον, ἡ βάρκα των παρεσύρετο μαζὶ μ' ἄλειον ἀπὸ ἓνα βραδυάκτον ρεῦμα τῆς θαλάσσης. Αἱ πιξίδες και οἱ ἐξάντες, ποῦ εὐρήμην ὁ Ἰάκωβος, τῷ ἐπέτρεψαν νὰ ὑπολογίσῃ τὸ στίγμα. Ἐξηκρίθωσε τότε ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὴν 70ην μοίραν ἀνατολικῶν μῆκους και τὴν 2ον νοτίου πλάτους, εἰς ἴσην ἀπόστασιν μεταξὺ τῶν νήσων Μαλδιδῶν και τῶν νήσων Λάγος.

Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, μετὰ τὴν τεραστίαν ὄψιν τοῦ κυκλῶνος, ἡ εὐθρατος λέμβος εἶχε διατρέξῃ ἐπάνω ἀπὸ τετρακοσίας θαλασσινάς λεύγας και εἶχεν ὑπερβῆ τὴν γραμμὴν τοῦ Ἰσημερινοῦ. Τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον τὴν παρεσύρει τώρα, ἦτο πολὺ γνωστὸν εἰς τὸν νεαρόν καταδρομέα ἦτο τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον, ὅταν πλησιάζῃ ἡ ἐποχὴ τῶν ἐτησίων ἀνέμων, συνδέει τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς μετὰ τὴν Ἰνδοκίαν και διαβαίνει πρὸς βορρῶν τῶν νήσων Σειχελῶν και τῆς Σουμάτρας.

Ὁ Ἰάκωβος εἶπε τότε πρὸς τοὺς δύο καύτας, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε δώσει νέαν ζωὴν ἢ ἀνελπίστος ἐκέλευε βοηθεῖν :

— Θάρρος, παιδιὰ! Εἴμαστε στὸν καλὸ δρόμο. Ἀρμενίζομε πρὸς τὴν Νήσον τοῦ Μαυρικίου. Τὸ σκέλευρο αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Πάλλοι ἔκαμαν κρότον ἀπ' ἐδῶ και ὅτι ὁ Σουρκουφ ἑκαθάρισε τὸ πέλαγος ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους.

— Φθάνει νὰ ζῆ ἀκόμη! εἶπεν ὁ Ἐδὲλ ἀναστενάζων.

— Ἄν δὲν εἶνε ζωητανός, νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι ἀπέθανε, ἀφοῦ ἐσκότισε περισισσότερους Ἑγγλέζους παρ' ὅσους ἔχασεν αὐτὸς ἰδικούς του ἀνθρώπους. Εἶνε ὁμοῦ ζωητανός, σὰς τὸ ἐγγυῶμαι. Ἄλλως τε, ἀρκεὶ νὰ ἰδῇ κανεὶς τὸ σκαρὶ αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ πλοίου διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ πῶσο

ἀξίζουν τὰ δαρμάκηνα ποῦ τοῦ εἶναιξαν οἱ δικοὶ μας. Γιὰ κυττάξετε.

Και εἰθεξε, κατω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ διαυροῦς και πλαταγίζοντος νεροῦ, τὸ τεράστιον σχῆμα, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐσκολιάσῃ τὰ πλευρὰ τῆς ἀγγλικῆς φρεγάτας ὑπὸ τὴν ἰσάλον γραμμὴν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Ρουλιέλμος ἐξυπνοῦσε μετὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ εὐεργετικῶ φαρμάκου, τὸ ὁποῖον τὸν ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὸν πυρετόν. Ἦνοιξε μετὰ πολὺ

δρῶσιτικὸν ποτόν. Ἐνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσσεως ἐξεφούσκωσε τὸ στήθος του. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ συσπασμένου προσώπου του ἠαρούνθησαν.

— Εἶνε καλὸ! εἶπε, και ἐγα χαμῶγελο ἐρώτισε τὸ ὄχρον προσωπάκι του, μετὰ τὰ μελανιασμένα χεῖλη του, ἐνῶ τὰ χέρια του, ποῦ ἔως τότε ἦσαν μουδιασμένα και ἀκίνητα, ἀνεσηκόνοντο διὰ ν' ἀρκάσουν τὸ ἀδελὸ ποτήρι ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ Κλαδαγιάν.

Ἄνέβησαν εἰς τὸ ἀκυβέρνητον σκάφος... (Σελ. 90, στ. γ')

μεγάλην δυσκολίαν τὰ μάτια του :

— Νερὸ! ἐπιθύρσις, προφέρων τὰς δύο συλλαβὰς τῆς κρυφῆς, τὴν ὁποῖαν πρωτοσφίσει τὸ στόμα, ὅταν ἡ σὰρξ ἐξεγερθῇ ἐναντίον τοῦ φρικτοῦ βασανιστηρίου τῆς δίψης.

Ὁ Ἰάκωβος ἔχυσεν εἰς ἓνα ποτήρι ὀλίγον νερὸ ἀπὸ ἓνα ἀσκόν, ποῦ εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀνεμοζάλην και τὸ ἐχρωμάτισε μετὰ ὀλίγας σταγόνας καλοῦ κρασιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὐρεθῆ εἰς τὸ ναυαγισμένον σκάφος.

Ὁ μικρὸς ἀρρωστος ἐρροῦνθε τὸ

Ὁ μαρκήσιος ὁμοῦς ἔκρινε φρόνιμον νὰ μὴ ἐκτελέσῃ ἀμέσως τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μικροῦ. Ἐτόλμιζε τὸ φλογισμένον μέτωπόν του μετὰ ἓνα βρεγμένο πανί. Μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἐξάτμισις, ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν ἀκτινοβολίαν, ἄφινεν ἀρκετὴν δρῶσιαν εἰς τοὺς κροτάφους του. Κατόπιν, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς δύο συτρεφούς του, ἔκαμην ἓνα εἶδος προχείρου κρεβάτιοῦ, σκεπασμένον μετὰ τὸ πανὶ μιᾶς τέταρας.

Εἰς τὸ κρεβάτιο ἐπέκειν ἀξήπλωσαν τὸν μικρὸν Οὐλ, ὁ ὁποῖος εἶχε βοηθεῖ

ραϊότατα μακρὰ μαλλιά, και τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδάκι της. Αὐτὸς ἦταν ἡ χαρὰ της καὶ ἡ παρηγοριά της στὰ γεράματά της... Ἐτυχε ὅμως νὰ μαλλώσουν μιὰ φορά ὁ γέρος-Μαθῆς καὶ ἡ Κυρὰ-Μιχάλαϊνα. Καὶ μιὰ ἡμέρα, ὁ γέρος ἔτυχε νὰ δῇ τὴν γρηῖα γειτόνισσα ποῦ ἐκαθότανε στὴν πολυθρόνα της, κοντὰ στὸ ἀνοιχτὸ παραθυράκι, μὲ τὸν γάτο στὰ γόνατά της, καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐκαθότανε τὴν ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Δὲν χάνει καιρὸ ὁ γέρος, παρὰ τρέχει καὶ φέρνει ἕναν κερτέ, μεγάλο καὶ μυρωδάτο, καὶ τὸν δείχνει ἀπ' ἔξω τοῦ γάτου. Πηδᾷ ὁ γάτος ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ πάρῃ τὸν κερτέ, καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸν εἶδε πιά στὰ μάτια της ἡ Κυρὰ-Μιχάλαϊνα... Ἡ μητέρα μου ἔφαγε ἀπὸ τὸ κρέας ἐκείνου τοῦ γάτου, καὶ μὲ ἐβουχάινα πάντοτε ὅτι ἦτανε τρυφερότατο, ἀν καὶ γατίσιο...

«Φέρνει ἕναν κερτέ, καὶ τὸν δείχνει τοῦ γάτου...» (Σελ. 100.)

μήν, πάλιν πολλές φορές ἐσυλλογίσθηκα ὅτι δὲν εἶνε οὔτε σωστὸ οὔτε δίκαιον νὰ σὰς τρώνε οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ ὄνομα τῶν λαγῶν, ἀφοῦ λαγοὶ δὲν εἴσθε. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν δικαιοσύνην, καὶ πολλές φορές ἐθύμισα κ' ἐσιχάθηκα τὸν κόσμον, ἀμα ἀκούα κανένα κύριο νὰ διατάσῃ: — Ἐνα λαγὸ σπιφάδο, καὶ ὁ ἀφέντης μου νὰ τοῦ ἀπαντᾷ: — Ἐφθασε, κύριε... καὶ νὰ τοῦ φέρῃ γάτο!.. Καὶ ἔπειτα, ἐσὺ εἶσαι μικρὸς, ὠμόρφουλης... θὰ σὲ συμπαθήσουν οἱ ἄνθρωποι... θὰ καλοπεράσῃς εἰς τὴν ζωὴν σου... Δὲν εἶσαι ἐσὺ κανένας λιμασμένος παληόγατος τῶν κεραμιδιῶν, νὰ ἔχῃς βαρεθῇ τὴν ζωὴν σου καὶ νὰ μὴ σὲ μέλη ἀν θὰ πεθάνῃς... Ἐσὺ ἀπεναντίας θὰ θέλῃς νὰ ζήσῃς, ὀποθέτω. Καὶ νὰ ζήσῃς πολλές - πολλές χρόνια. Ἐτσι ὅλα τὰ καλὰ μικρὰ γατάκια ἀγαποῦν τὴν γλυκεῖα ζωή... (Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡ ζωὴ εἰς τὸ ράντισο ἔγινε πραγματικῶς θαλακτικῆ. Ἡ Σελήνη κατ' ἀρχὰς εἶχε κοπιῶση λιγάκι ἕως ὅτου συνηθίσῃ μὲ τὴν τακτικὴν ἐργασίαν. Ἐπειδὴ αὐτὴ ἦτο ἡ μικρότερη, τὴν ἔστειλαν νὰ κάμνῃ θελήματα, νὰ φέρῃ τὴν πίπαν τοῦ οἰκοδεσπότου ἢ τὸ πλέξιμο τῆς μητέρας του. Συγχά, τῆς ἤρχετο νὰ μὴν ὑπακούσῃ, διότι, ἐξ ἐνστάτου, εἶχε μεγάλην ἰδέαν διὰ τὴν ἀτομικὴν τῆς ἀξιοπρέπειαν. Δὲν ἦτο πλέον τῶρα αὐτὴ τὸ κέντρον τοῦ κόσμου. Ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, τὰ ἄνθη καὶ τὰ πουλιά δὲν ἦσαν πλασμένα ἀπουλειστινῶς καὶ μόνον διὰ νὰ τὴν διασκεδάξουν. Ἀπὸ ὅλας τὰς ἀναμνήσεις ποῦ ἐκυμαίνοντο εἰς τὸν νοῦν της, ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγαλείου της, τῆς λατρείας μὲ τὴν ὁποίαν τὴν ἐμεγάλωναν, ἔμενε ὀπισωδήποτε. Τώρα εἶχε γίνῃ ἡ δουλίτσα ὅλου ἐκείνου τοῦ κόσμου. Τῆς ἐφέροντο πολὺ καλὰ, μὲ φιλοσοργίαν μάλιστα, ἀλλὰ δὲν τῆς ἐχάριζαν τὰς ἀγαρείας, καὶ, ὅταν ἐκάτιονε, καμμιά φορά, κ' ἐκατέβαζε τὰ μούτρα της, τὴν ἐμάλλοναν πολὺ αὐστηρά. Συγχά-σιγά, ἐπειδὴ ἦτο ὁμολογουμένως ἔξυπνο κορίτσι, ἐνόησεν ὅτι τὸ ὀλιγώτερον ποῦ ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ διὰ νὰ εὐχαριστῇ τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἄνθρω-

πους, οἱ ὅποιοι τὴν εἶχαν δεχθῇ εἰς τὸ σπίτι των, τὴν εἶχαν θεραπεύσῃ καὶ υιοθετήσῃ, ἦτο νὰ τοὺς ὑπηρετῇ ὅσον καλλίτερα ἔξευρε. Πρὶν περάσῃ πολὺς καιρὸς, ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται εὐχαρίστησαν εἰς αὐτὸ. Ἐνα «εὐχαριστῶν», ἕνα χαμόγελο, τὴν ἐπλήρουν καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ἀπορούσε δὲ καὶ ἡ ἴδια ποῦ δὲν ἐπειράζετο πλέον, ὅταν ἤγαγκάζετο νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ σπιτιοῦ, ἢ ἕως τὸ γαλακτοκομεῖον, διὰ νὰ μεταδώσῃ καμμίαν διαταγὴν, ἢ νὰ εὐρῃ καὶ νὰ φέρῃ τίποτε. Νὰ εὐχαριστῇ τοὺς ἄλλους, νὰ μὲν γελαστῇ καὶ κρόθυμῃ, — ναι, αὐτὰ ἤξιζαν περισσότερο παρὰ νὰ κακίονῃ καὶ ὄχι μόνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτὸν της νὰ δυσαρεστῇ. Ἀλλὰ ὅταν τὸ ἄλογο, τὸ ὄπιον ὁ Τῶμ γρήγορα ἐδάμασε καὶ ἐγύμνασε, τῆς ἐδόθη ἰδικὸν της καὶ κτήμα της, ἡ Σελήνη ἐνόμισεν ὅτι ἀψήλωσε μιὰ πῆχῃ τοῦλάχιστον! Τὸ συναίσθημα τῆς ἰδιοκτησίας εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα, τὰ ὁποῖα φανερόντο εἰς τὰ παιδιά. Τὸ εἶχε δὲ αὐτὸ ἰδιαιτέρως ἀνεπτυγμένον ἡ Σελήνη. Ὅταν ἔλεγε «τὸ ἄλογο μου» ἐτενότο μὲ ἕνα κάρφι, ποῦ ἔκαμνε τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν πολὺ. Εἰς τὸ ράντισο, μὲσα εἰς τὰς χιλιάδας τῶν ζῶων, ἐκ τῶν ὁποίων πολλά ἔμενον σχεδὸν ἄγρια, ποῦ ἐγεννώντο καὶ ἀπέθνησκον, χωρὶς κανεὶς πολὺ νὰ τὰ προσέξῃ, τόσον μάλιστα, ὅσπερ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐφαίνοντο σκελετοὶ λευκασμένοι καὶ σκόρπια κόκκαλα, τὰ ὅποια κανεὶς δὲν ἐβρόντιζε νὰ μαζέσῃ, ἕνα ἄλογο περισσότερο ἢ ἕνα ὀλιγώτερον ὁ Διονοπούπουλος νὰ εἶνε ἐξαιρετικῶς εὐμορφος, μὲ λεπτὰς ἀρθρώσεις, μὲ θαυμαστά χαιτῆν καὶ οὐράν' πρὸς ἐπίμετρον γρήγορα συνεπάθησε τὴν μικροῦλάν του κυρίαν. Τόσον τὸ καλλίτερον δι' αὐτὴν, — ἀλλὰ τόσον τὸ καλλίτερον καὶ διὰ τὸ ἄλογάκι, διότι δὲν θὰ τὸ ἔστειλαν μαζὶ μὲ τ' ἄλλα, νὰ κωληθῇ εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Ἀρίου Φραγκίσκου ἢ τοῦ Σικαράν. Ὁ Τῶμ εἶχε παραγγείλῃ καὶ τοῦ ἔφεραν μιὰν σέλλαν διὰ τὴν προστατευμένην του, καὶ αἱ δύο μικροῦλες ἔτρεχαν ἔφιπποι, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χωρὶς κανεὶς νὰ σκεφθῇ νὰ τὰς ἐμποδίσῃ. Ἡμποροῦσαν ὅμως νὰ ἵπτευον καὶ χωρὶς σέλλαν' ἐσφιγγαν τὸ ἄλογο μὲ τὰ γόνατα, ὅπως ἔκαμνε ὁ Τῶμ, κ' ἐγανθίζοντο μὲ τὰ χέρια ἀπὸ τὴν χαιτῆν. Ἡ Σελήνη ἔγινε τόσον πολυμῆρὰ, ὅσον καὶ ἡ Μάγγη. Καὶ αὐτὸ τῆς βγήκε σὲ καλὸ, ὅπως θὰ ἴδωμεν. Τώρα ποῦ ἔκαμνε παραπολὺ κρῶα διὰ νὰ τρυπῶνουν εἰς τὸ «σπίτι» τῆς Μάγγης, αἱ δύο μικροῦλες ἦσαν εἰς ἀνέναν κίνησιν. Ἐνα ἔλος, ποῦ εἶχε παγῶσῃ ἀπὸ τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου, ἦτο καταλλήλοτατον διὰ νὰ παγοδρομοῦν. Καὶ αὐτοῦ ἡ Μάγγη ἔγινεν ἡ διδασκάλισσα τῆς μικροῦλας της φίλης.

Ἐμεινε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν μαθήτριάν της' διότι ἡ Σελήνη, συνειθισμένη μὲ ὅλας τὰς ἀσκήσεις, ἔλασθ' καὶ εὐκίνητος, ἔγινε καὶ πρῶτης τάξεως παγοδρομῶς. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μὲ τὸν Χιονοπούπουλο διασινέδαζε περισσότερο. Ἡ Μάγγη εὐρίσκει τὸ ἄλογο της, τὸν Λαμπουρίδα, ἀκόμη ὠραιότερον, καὶ αὐτὸ ἐδίδεν ἀφορμὴν εἰς συζητήσεις ποῦ δὲν εἶχαν τέλος. Τὰ δύο ἄλογα-κία ἦσαν ἀγαπημένα καὶ σπανίως ἐχωρίζοντο. Εἰς τὴν ἀρχὴν, εἶχαν κρατήσῃ τὸ ἄσπρο ἄλογο μὲσα εἰς τὸν σταῦλον, ὅπου πολὺ ἔστενονχωρεῖτο, κατόπιν μὲσα εἰς μιὰν μονδρωμένην αὐλήν, καὶ τέλος τὸ ἄρισαν, μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο εἰς τὸ λειβάδι. Δὲν ἀπεμακρύνετο πολὺ καὶ ἤρχετο εὐπειθέστατον, ἀμα τὸ ἐφώνωσαν. Γρήγορα εἶχε λησμονήσῃ τὰ μεγάλα μακρὰ λειβάδια καὶ τὴν ὠραίαν ἐλευθερίαν τῶν πρῶτων του χρόνων. Μιὰν ἡμέραν ὅμως ὁ Χιονοπούπουλος ἔκαμνε ἀσάξιος. Ἡ Μάγγη καὶ ἡ Σελήνη τοῦ κάκου τὸν ἐφώνωσαν' δὲν ἤληθεν ὅπως ἄλλοτε, κηδεμῆτος καὶ χρεμετίων ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν. Ἐξελίθησαν λοιπὸν διὰ νὰ τὸν εὐρουν. Ἡ Μάγγη ἀνεγώρρισε, εἰς τὸ χιόνι ποῦ εἶχε στρωθῇ τὴν νύκτα, τὰ ἴχνη τῶν μικροκαμωμένων ὀπλῶν του. Χωρὶς νὰ τὸ ὑπατεῦσθον, εὐαροῦσαι ὅπως εὐαροῦν τὰ παιδιά, τὰ ὅποια ἔχουν πάντοτε ἄπειρα πράγματα χωρὶς καμμίαν σημασίαν νὰ εἰποῦν μεταξὺ των, αἱ δύο μικροῦλες ἐπροχώρησαν πολὺ μακρὰν. — Νὰ τοσ! Ἐφώνωζε μὲ χαρὰν ἡ Σελήνη, καὶ ἤρχισε νὰ πρέχῃ. Ὁ Χιονοπούπουλος, ἴσως ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός του, δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐφοβεῖτο τὸ χιόνι. Ἦτο μισοβακλωμένος κάτω καὶ ἐκύτταζε τὴν μικρὴν του κυρίαν ποῦ ἐπλησίαζεν, ὀκνηρὸς, χωρὶς νὰ μεταποισθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἀμα ἐκείνη ἐφθασε πολὺ κοντὰ, αὐτὸς ἀπλώσασε τὸ ρύγχος του, διὰ νὰ τὸν χαιδεύσων, καθὼς καὶ διὰ νὰ ζητήσῃ εἰς τὴν σάστην τῆς Σελήνης τὸ κομμάτι τῆς ζάχαρης, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ποτὲ δὲν ἐλησμονοῦσε νὰ βάλῃ ἐκεῖ πρὸς χάριν του. — Κῦρτα τον, τί νόστιμος ποῦ εἶνε!.. Ἀλλὰ ἡ Μάγγη δὲν ἀπήνησεν. Εἶχε βάλῃ τὸ χερὶ της ἐμπρὸς εἰς τὸ μέτωπόν της καὶ ἐφαίνετο πῶς ἐκύτταζε μακρὰν, μὲ

φανερὰν ἀνησυχίαν. Ἡ Μάγγη νὰ φοβηθῇ ἢ ν' ἀνησυχίσῃ! — αὐτὸ δὲν εἶχε συμβῆ ποτὲ. Ἡ Σελήνη, τοῦλάχιστον, δὲν ἔδλεπε παρὰ ἕνα σύννεφο ἀπὸ σκόνην ἢ ἀπὸ χιόνι' ἀλλὰ, ὅταν ἐπρόσεξε καλλίτερα, ἤκουσε καὶ αὐτὴ ἕνα ὀπίκωρον κρότον, ὅπως ἐκείνου ποῦ κάμνε: μεγάλο πληθος, εἶταν βαδίξῃ. — Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὔτε στιγμὴν! εἶπεν ἡ Μάγγη. Ἐγὼ εἶμαι συνηθισμένη περισσότερο ἀπὸ σένα μὲ τ' ἄλογα, καὶ γνωρίζω νὰ διευθύνω χωρὶς ἤνία. Στάλωσέ με πρὸς τὸν ἀπὸ πίσω μου, καὶ κρατήσου δυνατὰ. Κινδυνεύει ἡ ζωὴ μας. Ἀν πέσωμε, ἐκαθῆκαμε. Τὰ ζῶα μεταναστεύουν ἀπὸ τὴν μιὰν βοσκὴν εἰς τὴν ἄλλην, κ' ἐμεῖς εἶμαστε εἰς τὸν δρόμον τους. Ἡ Σελήνη δὲν ἐπεκρίθη. Τώρα ποῦ ὁ κινδυνὸς εἶχε περάσῃ, ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο. Ἡσυχος τώρα, ὁ Χιονοπούπουλος ἐτραβήξῃ κατὰ τὸν σταῦλον του, σὰν καλὸ ἄλογάκι ποῦ αἰσθάνεται ὅτι ἔκαμνε τὸ καθήκον του. Ὁ Τῶμ ἐπερίμενε τὰ δύο κορίτσια ὄχι χωρὶς ἀνησυχίαν. Ἐνας κάου-μπόου, τοῦ εἶχε φέρῃ τὴν εἰδησιν ὅτι αἱ ἀγέλαι μεταναστεύουν πρὸς τὰ χαμηλότερα λειβάδια, ὅπου τὸ χέρτιον εἶχε ἀνθήξῃ περισσότερο εἰς τὸ κρῶα. Ἐσῆκωσεν εἰς

«Εἰς τὸ χιόνι τὰ ἴχνη ὀπλῶν...» (Σελ. 101.)

«Κινδυνεύει ἡ ζωὴ μας...» (Σελ. 101, στ'. 6'.)

την ἀγκαλιά του την Σελήνην και την ἀνόητον ὅτι ἐπρεμν. Ἀλλὰ αὐτὴ γρήγορα ἐξέφυγε καὶ ἔπρεψε νὰ τυλιχθῆ μετὰ χερσὶν αὐτῆς τὸν λαίμαρνον τοῦ ἀλόγου της, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι ἐνοοῦσα τελείως περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Ἀχ! Χιονοπουπουλάκι μου, ἐσὺ μᾶς ἐσωσε. Σ' ἀγαπῶ, ἀχ! νά, τόσο πολὺ σ' ἀγαπῶ! τόσο πολὺ!

(Ἐπιταὶ συνήθεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Γουάνος Νίκας).

**ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΒΡΑΧΜΑΝΟΥ
ΜΙΑΣ ΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΙΩΝ ΚΛΕΠΤΩΝ**
(Ἰνδικὸ παραμῦθον)

— Πακού, νυστάζουμε!
— Πολὺ περίεργον, παιδιὰ μου! οἱ ἔξυπνο! ἄνθρωποι δὲν νυστάζουν ποτέ.
— Τότε γιατί καί σὺ χαμοουρήθηκες;
— Διότι πεινοῦσα, καὶ ξεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ γιαγιά σας δὲν εἶνε ποτέ ἔτοιμη τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Ἀλλ' ἄς ἰδοῦμε πῶς εἰμάρω νὰ εἶς διασκεδάσω.
— Νὰ μᾶς πῆς παραμῦθια!
— Εὐκόλο πρᾶγμα. Θὰ εἶς πῶ τὴν Χρυσομαλλοῦσα, τὴν Στακτοπούτα, τὸν Κοντορεδιθούλη, τοὺς....
— Ὅχι δά! Αὐτὰ τὰ ξεύρουμε, εἶνε μαρμαριδίστικα. Ἀλλὰ! θέλουμε ἄλλα!
— Ἀληθινὰς ἱστορίας ἀπ' αὐτῆς ποῦ σοῦ συνέδωσαν καὶ εἶδες μετὰ τὰ μάτια σου ἢ τὰ ταξείδια σου, γιὰ τίγρεις, λέοντας, Ἰνδούς, τέλος πάντων τέτοιου εἶδους.
— Τὸ ξέρετε πῶς καταντήσατε πολὺ δύσκολοι; Στὸν καιρὸ μου τὰ παιδιὰ ἄκουαν γιὰ ἕκατοστὴ φορά τὸν Κοντορεδιθούλη καὶ ἔλεγαν καὶ εὐχαριστῶ. Ἀς εἶνε, γιὰ νὰ εἶς εὐχαριστήσω, θὰ προσπαθῆσω νὰ θυμῶθαι μιά παλαιὰ ἱστορία ποῦ μοῦ διηγήθη εἰς τὰς Ἰνδίας ἕνας φίλος μου φακίρης, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσεν ὡς μόνον ἐνδυμα δλίγο πανὶ γύρω εἰς τὴν μέσην του καὶ εἶχε κάμη ὄρκον ποτὲ νὰ μὴν πλυθῆ.

Αὐτὸς ὁ φίλος μου πέρασε καὶ τρεῖς μῆνες μέσα στὸ χῶμα, εἰς ἕνα κλειστὸν φέρετρον, καὶ κατόπιν ἐβγήκε σῶος καὶ ἀκέραιος, παιδιὰ μου, πρᾶγμα τὸ ὅπισθον, — νὰ λέμε τὴν ἀλήθειαν, — δὲν συμβαίνει συνήθως!
— Πολὺ σπανίως μάλιστα, πακού!
— Λοιπὸν ἀρχίζω. Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ καὶ καλημέρα σας. Μία φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ ἔζη τὰς Ἰνδίας ἕνας Βραχμᾶνος. Οἱ Βραχμᾶνοι — καθὼς γνωρίζετε — εἶνε ἱερεῖς καὶ ἀποτελοῦν ἰδιαίτερον τάξιν πολὺ σεβαστὴν εἰς τὰς ἄλλας, ἢ δὲ ὀνομασία των εἶνε ἀπὸ τὸν Βράχμαν τὸν θεὸν τῶν Ἰνδῶν. Αὐτὸς ὁ Βραχμᾶνος εἶχε κάποιαν ἐργασίαν εἰς τὴν Βεναρές, ποῦ εἶνε ἡ ἁγία πόλις τῶν Ἰνδῶν, ὅπως τῶν Μουσουλμάνων εἶνε ἡ Μέκα.

Ὁ Βραχμᾶνος λοιπὸν ἄρτισε τὴν ἐργασίαν αὐτῆς μετὰ προσευχῆν καὶ νηστειαν, καὶ ἐπήγεν εἰς τὸ πανηγύρι τῆς Βεναρές, ὅπου ἐσυναζέτο πλῆθος κόσμου ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ τὰ πλεόν μακρυνά.
Ἐκεῖ, μεταξὺ ἄλλων, καὶ μετὰ πολλὰ παζάρια, ἀγόρασε μίαν γίδαν διὰ νὰ τρέφεται μετὰ τὸ γάλα της, ἐπειδὴ ἔπασχε ἀπὸ τὸ στομάχι του. Ἐπειτα ἐσκέφθη δὲ, ἐπειδὴ ἡ γίδα εἶνε φέσει ἡμερον καὶ ἀγαθὸν ζῶον, θὰ τοῦ ἔκαμνε καὶ συντροφιάν. Ἐπλήρωσεν εἰς τὸν ἐμπορον εἰκοσι ρούπιες, τὰς ὁποίας εἶχεν οἰκονομήσῃ δέ-πωξ-δπως, ἐφόρτωσε τὸ ζῶον εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ μετὰ βήμα ἐλαφρὸν καὶ χαρούμενον ἐπῆρε τὸν δρόμον νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν ἔρημον. Πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι τὴν ἐπόχην ἐκείνην οἱ δρόμοι τῶν Ἰνδῶν δὲν ἦσαν καὶ τόσο πολὺ ἀσφαλῆς, οἱ δὲ ταξιδεύοντες ἐκινδύνευον, τὸ ὀλιγώτερον, νὰ ληστευθῶν καὶ νὰ δαρθοῦν ἀλύπητα, συχνὰ δὲ ἐπάθαιναν καὶ χειρότερα.
Δυστυχῶς, διὰ τὸν Βραχμᾶνα, τὴν ὥρον ποῦ ἀγόραζε τὴν γίδαν, ἔτυχε νὰ τὸν ἰδοῦν τρεῖς παρῖαι, δηλαδὴ τρεῖς ἄνθρωποι πρὸς τὴν κατωτάτην τάξιν τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξασκοῦσαν τὸ ἐπάγγελμα... τοῦ κλέπτου.

Τότε ὁ διαβάτης ἐκαμῶθη πῶς βλέπει διὰ πρώτην φοράν τὸ φορτίον τοῦ Βραχμᾶνου.
— Περιεργὸν πρᾶγμα! εἶπε. Πῶς εἶνε δυνατόν σὺ, ἱερωμένος ἄνθρωπος, νὰ κρατῆς εἰς τοὺς ὤμους σου καὶ νὰ ἐρχῆσαι εἰς συναφίαν μετὰ τὸσον μικρὸν ζῶον ὅσον εἶνε ὁ σκύλος;
— Λάθος κάρνεις, φίλε μου. Δὲν κρατῶ σκύλον ἀλλὰ γίδαν, ἡ ὁποία εἶνε ἀπὸ τὰ ἀγνώτερα ζῷα.
Καὶ ὁ Βραχμᾶνος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, σαστισμένος μετὰ τὴν βλακείαν τοῦ Παρῖα, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὴν γίδα γιὰ σκύλο!
Μόλις προχώρησε μερικὰ βήματα, παρουσιάζεται καὶ ὁ δευτέρος κλέπτης. Τὰ ἴδια καλημερίσματα, ἡ ἴδια ἐκπληξίς:
— Καλὲ τί βλέπω! Πῶς γίνεται ἕνας ἄγιος ἄνθρωπος νὰ κρατῆ τέτοιον μικρὸν ζῶον εἰς τοὺς ὤμους του; Ἐγὼ ὅπου εἶμαι Παρῖας, εἰάν ἡγγίξα σκύλον μόνον μετὰ τὴν ἀκρὴ τῶν δακτύλων μου, θὰ ἐπήγαινα νὰ λουσθῶ εἰς τὰ ἅγια νερά τοῦ Γάγγου διὰ νὰ ἐξαγινισθῶ.
Αὐτὴν τὴν φοράν ὁ Βραχμᾶνος ἀνησύχησε:
— Μήπως ἐγελάσθηκα; μήπως ὁ διάβολος μοῦ ἄλλαξε τὴν ὄρασην;
Καὶ ἄρτισας τὸ ζῶον κατὰ γῆς, τὸ παρετήρησε μετὰ προσυχῆς ζωῆς ὅπου ἐπεισθῆ ὅτι ἦτο γίδα καὶ ὄχι σκύλος.
— Μὰ τότε πῶς εἶνε δυνατόν, καὶ οἱ δύο διαβάται νὰ μοῦ εἰποῦν ὅτι κρατῶ σκύλον; Αὐτὸ εἶνε μυστήριον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐξιχνιάσω!

Ὁ Βραχμᾶνος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἀλλ' οἱ ὑπεκρίαι εἶχαν ἀρχίσῃ καὶ τὸν βασανίζον, καὶ γοῦρις νὰ σκέπτεται πλεόν τὰς ὠφελείας ποῦ θὰ εἶχεν ἀπὸ τὴν γίδαν, ἐδιάζετο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κλύβαν του.
Ἐκεῖ ποῦ ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ, βλέπει ἀπὸ μακρὸν ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον.
— Δόξα σοι ὁ Θεὸς εἶπεν ὁ Βραχμᾶνος. Αὐτὸς τοῦλάχιστον θὰ ξεύρη τί εἶνε σκύλος καὶ τί κατοικία.
Καὶ ὁμῶς καὶ ἀπ' αὐτὸν τὰ ἴδια ἤκουσε:
— Σεβάσμιε γέροντα, διατί ἐφόρτωσε τοὺς ὀπίκους σου ὤμους μετὰ τὸ ἀκάθαρτον φορτίον ἐνός σκύλου;
Ὁ Βραχμᾶνος τὰ ἐχρείασθη μετὰ τὰ σωστά του, καὶ δὲν τοῦ ἔμεινε πλεόν ἢ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι εἶχεν ἀγοράσῃ σκύλον ἀντὶ γίδας. Μετὰ κίνημα ἡδίας ἀπήγε τὸ ζῶον νὰ πηδήσῃ κατὰ γῆς, καὶ ἔτρεξε νὰ ἐξαγινισθῆ μετὰ διπλὰς προσυχῆς καὶ μετανόιας.
Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ τρεῖς φίλοι ἐκόντησαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὰ γέλια διὰ τὴν ἀπιτυχιάν τοῦ σχεδιοῦ των. Ἐπῆραν τὴν γίδαν, τὴν ἐπήγαν εἰς τὴν Βεναρές ὅπου τὴν ἐπόλησαν διὰ δέκα ρούπιες εἰς τὸν ἴδιον ἐμπορον, ὁ ὁποῖος ὠρμάζετο ὅτι ἔχανε

μαζί σου!

μετὰ τὴν ἀγοράν καὶ ὅτι ἡ μεγάλη του καλωσύνη θὰ τὸν κατέστρεφεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὑπάρχον πάντοτε καλοὶ καὶ εὐπιστοι ἄνθρωποι, ἔξυπνοι κλέπται καὶ ἐνυμιοὶ ἔμποροι.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ] ΠΟΛΥΜΝΙΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος πρὸς τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν:
— Ἡμερὰ θὰ μίμηθαι νηστεικός.
— Μάλιστα, δάσκαλε, μὴ τὸ εἶπε καὶ ἡ μαμά πῶς νηστεῖται 40 ἡμέρας!
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τοῦ Ἐλέους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Νίκη», [ΕΕΕ], ἀνενώσει διὰ τὴν Ἀ' ἐξαγγελίαν ἢ. ἢ τὴν συνδρομήν τοῦ ἐν Λευκῇ ἀπόρου, τοῦ συστηθέντος πέρις Ἰαν. 2. Εὐγε εἰς τὸν καλὸν Σύλλογον, ὁ ὁποῖος πρωταγωνιστῆς εἰς τὰς ἐγγραφὰς τῶν ἀπόρων.

ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΙΑ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 19 Φεβρουαρίου, ὁ ἐκτὸς κ. Μιχαὴλ Παπαδόπουλος, ἀδελφὸς τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Διαπλάσεως» καὶ θεῖος τοῦ Κου καὶ τῆς Κας Γρ. Σινοπούλου, (Φαίδωνος), ἀνεδέχθη ἐκ τῆς κολυμαθῆρας τὴν δευτεροτοκον κόρην των, ὀνομάσας αὐτὴν *Εὐθαλίαν*. Νὰ τοὺς ζήσῃ!

Εὐχαριστῶς ἀναγγέλλω τὴν ἱδρυσιν νέου Συλλόγου ἐν Ἀθήναις, ὀνομασθέντος «Πῶρος» καὶ ἀποτελεσθέντος ἀποκλειστικῶς ἀπὸ κοριθίσσας, τὰς ἀγαπητὰς μου φίλας *Ναυτοπούλας* τοῦ Μεσοπογγίου (πρόεδρον) *Δουκίνας* τῶν Σαλιάνων (ἀντιπρόεδρον), *Διακριθείσας* Ἀρσενικαῖα, (ταμίαν) *Δροσολοστον* Νύκτια (γραμματέα) κτλ. κτλ. Τὰς εὐχαριστῶ ὅλας ἀπὸ καρδίας καὶ εὐχομαι εἰς τὸν Σύλλογον των νὰ διαπρέψῃ εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ κοινωνικὸς τῶν ἐργῶν τῆς διαδόσεως τοῦ περιοδικικοῦ μας.

Ξεύρετε διατί ὁ *Βωμός* τῆς *Ἐλευθερίας* [ΕΕ] ἐπῆρεν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον; Διὰ νὰ τὸν ἐμπῆ! Διότι ἕνα πρόγραμμα, μίαν ἀπόφασιν ἔχει! ἢ κατὰ οὐσιασθῆ διὰ τὴν πατρίδα του, φρονῶν ὅτι καθήκον παντός ἀλληλοπαίδος εἶνε νὰ θυσιάζεται διὰ τὴν πατρίδα του. Εὐγε του!

Ἐνόμισες, *Ἀγυροτόξες Φοῖβες* [ΕΕ], ὅτι καὶ δεκατριῶν ἐτῶν εἶνε ἱκανὸν νὰ ἐκδώσῃ περιοδικὸν καὶ νὰ συναγωνισθῆ μετὰ τὸ ἴδιόν μας; Ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Τὰ παλαιὰ βραβεῖα θὰ λογαριάζονται εἰς τὸ Ἀθρόον κατὰ τὴν νέαν τροποποίησιν.

Κ' ἐγὼ εἶμαι πάντοτε αὐτῆς τῆς ἰδέας, *Σοφίαν* *Σανδοῦλα* [ΕΕ]; τὰ ψευδώνυμα δὲν πρέπει νὰλλάσσονται εἰμὴ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ. Ἐν ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἔδρασαν εἰς τὸν κύλον μας, ἔχει πλεόν ἱστορίαν καὶ κατὰ συνήθειαν ἀνήκει... εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ ὅταν τὸ ἀφῆν κανεὶς, ἀφίνει μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του. *Τὸ Διαβατικὸν Περιοδικόν* [ΣΕ] μοῦ γράφεις ὅτι μερικὸι φίλοι μοῦ σκέπτονται νὰ κάμωμν τοῦ χρόνου τῆς Ἀποκριῆς παιδικὸν γορδὸν τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως II: χ' εἰς τὸ Θέατρον, ἢ εἰς

καμμίαν ἄλλην αἴθουσαν. Αἱ δὲ εἰσπράξεις νὰ διατεθοῦν ὑπὲρ πατριωτικοῦ σκοποῦ. Πολὺ ὠραία ἰδέα, πραγματικῶς!

Γράφω μου λοιπὸν, *Διακρίθη* τῆς *Νεολαίας* [ΕΕ], τῶρα ποῦ ἐτέλειωσαν αἱ διασκεδάσεις καὶ ἤλθεν ὁ καιρὸς τῆς νηστειῆς, τῆς προσυχῆς καὶ τῆς ἐργασίας. Κάθε κατεργῆρας τῶρα στὸ πλάγκο του — δηλαδὴ στὸ τραπέζι του, μελετῶν τὰ μαθήματά του καὶ γράφων πρὸς τὴν Διαπλάσιν. (Τὸ καταγνώσῃς δὲν ταυριάζει βέβαια ἐδῶ, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ λέγῃ ἡ παροιμία...)

Ἐλάβα καὶ τὴν ἐπιστολήν σου, μετὰ τὴν χαρμύσσην ἐξῆς, *Δουκίνας* τῶν *Σαλιάνων* [ΣΕ], καὶ σπαντάζεσαι πλεόν πόσον με ἐνοουσίασε!... Κατὰ λάθος σοῦ εἶπα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν ἐλήθη! μάλιστα ἐφυγες εὐρέθη μετὰ δὲ ἄλλων, ὅπου δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς εἶχε παρσιδῆσῃ ἀπαρτηρητός. Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα μοῦ γράφεις καὶ σ' εὐχαριστῶ ἀπείρω.

Ἡ καίμην ἡ φίλη μου *Γόνδολα* τῆς *Βενετίας*! Ἐχασε τὴ μητερούλα της!... Μετὰ λείψεις νὰ τὴν παρηγορήσῃ εἰς τὸ φοβερόν αὐτὸ δυστύχημα! Ἀς τὴν παρηγορήσῃ ὁ Θεός, ὁ πάτριος ὄλων τῶν ὁρανοῦν!

Ὅχι δά, *Σταυρατῆ* [ΕΕ], δὲν εἶνε καὶ τίποτε ἕκτακτον αἱ Ἀπόκριαι εἰς τὰς Ἀθήνας. Μίαν φοράν μάλιστα ἀλλὰ τῶρα δὲν γίνεται σχεδὸν τίποτε... Ναι, εἰς ἄλλους πόλεις κατὰ τὸν χῶρον καὶ τὰς περιστάσεις ἀλλὰ πάντοτε, καὶ τὰ ὀλίγα καὶ τὰ πολλὰ, εἶνε γοημῆνα μετὰ τὴν καρδιά μου, καὶ χαίρω ποῦ τὸ ἀναγνωρίζεις.

Βεβαίως, ὁ Σύλλογος εἶνε ἀξίεπαινος, *Ἀση* [ΣΕ] ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη ἐν δὲν ἐπαυνοῦνται, πῶς θὰ ἐργάζονται μετὰ ζῆλον; — Ἐμὰθα πόσον ὠραία διασκεδάσεις τῆς Ἀποκριῆς, ἔμαθα ἀκόμη καὶ γιὰ κάποιο καλτὸ — παλῶ εὐτυχῶς, — ποῦ μᾶς εἰς τὴν παρακάτω τῶν χορῶν ἐξεχάσθη καὶ ἔχθη.

Ἡ *Ἰωάννα Α'* *Ἀση* [ΣΕ] μετὰ πληροφῶρῃ ὅτι ὁ ἀγωνιστὸς ἐκείνος ὁ παραγγέλλας εἰς τὸν Μόζαρτ τὴν νεκρόσιμον ἀκολουθίαν (περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἔγραφε πρό τιμος ὁ κ. Φαίδων), ἀνεκαλύθη ἔπειτα ὅτι ἦτο ὁ κύριος *Walsegg*, καὶ ὅτι ἡ παραγγέλια ἔγινε διὰ τὸ μνημόσυνον τῆς συζύγου του. — Ἐδῶσα τὴν πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα ὠραιότητα ἐπιστολήν σου, ὁ ὁποῖος σ' ἐγράφε εἰς τὴν «Μαργαρίταν Στίφαν» καὶ σοῦ ἀπήνησε ἰδιαίτερος.

Ἀπὸ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολῆν τοῦ *Υμνου* τῆς *Ἐλευθερίας* [ΣΕ]: «Δυστυχισμένε Μελάνη, τί θὰ ἐπάδαινες γ' ἀγάπῃ τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἐν δὲν εὐρίσκετο ἡ καλὴ Ἥρα νὰ σοῦ ἐξηγήσῃ τὰ τοῦ περιφάνου Σενοδογείου ὁ Παχὺς Λαγός ἢ ἄλλον... ὁ Παχὺς Γάτος ὅπως ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται!... Τίς οἶδεν ἐν τῇ ἐπομένῃ δὲν θὰ σ' ἐσερβίριζαν ὡς λαγὸν σπιτόδο! Καὶ τότε εἰς τὰ μουσικὰ του λογοπαίγνια, ὁ *Λευκοκύματος Αἰγιαλός* θὰ προσέθετε εἰς τὸ Ἄ. Α. τοῦ *Μελάνη*!...

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἄλλοι: *Χλόη* [ΣΕ], *Νεραϊδο-λουλούδο* [ΣΕ], *Εὐμορέα* [ΣΕ], *Ἀσπρὸς* τοῦ *Ἀπειρου* [ΣΕ], *Γλυκὸ Φιλάν* [ΣΕ], *Ἐνθουσιώδης Ἑλλην* [ΕΕ], *Βασιλεὺς* τῆς *Ἐρημίου* [ΣΕ], *Ἑλληνίς* [ΕΕ], *Μελαγχροσὸ Ἑλληνοπούλου* [ΕΕ], *Χρυσανθῆ* [ΣΕ], *Πολυδέλγητος Νεότης* [ΕΕ], *Ἑλληνικός Παιὼν* [ΕΕ], *Θεὸς* τῆς *Ἀγάπης* [ΣΕ], *Υπερ Πατριδός* [ΣΕ], *Δαρνοσατερῆς Σημαῖα* [ΣΕ], *Ὀρεισιώδης* τῆς *Δόξης* [ΣΕ], *Παροσὴ Καρδία* [ΣΕ], *Φλοισβος* τῆς *Θαλάσσης* [ΣΕ], *Ἀραπῆς Ἀγγελος* [ΣΕ], *Ἀθέρων Πλάσμα* [ΣΕ], *Ἑλκωνίας Παρθένος* [ΣΕ], *Διακριθεῖσα Ἀρσενικῆς* [ΣΕ], *Ἰοσινοῦ* *Ἀστυ* [ΣΕ], *Ἀμύμονος Γελοιοποιῶν* [ΣΕ], *Ἰοσινοῦ* τοῦ *Χρόνου* τῆς *Ἀποκριῆς* παιδικὸν γορδὸν τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως II: χ' εἰς τὸ Θέατρον, ἢ εἰς

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅσδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἐπῆ-νον εἰς ἀνάγνω, καὶ δὲ ἀπὸ κ, εἰς κορίτσιαι.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀθρόον* τοῦ *Βοσπόρου*, κ. [Β. I. Π. χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινε καλὰ ἡ μητέρα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τῶσιν ἀγάπην ἢ ἐπιστολήν σου [ΕΕΕ] ὠραιότητα] *Θεὸς* τῆς *Νίκης*, κ. (τοῦχα γύρωσε! τετράδια ἔστειλε!) *Μικρὸς Φωτογράφος*, κ. (Α. + Β. = Γ. αὐτὸ ἐξέλεξα! δυστυχῶς δὲν ἔχω ὅτε γνωρίζω καταλόγον φωτογραφικῶν μηχανῶν!) *Ὀρειτὸς* τῆς *Ἀλβανίας*, κ. (Θ. Α. α' ἐνέγραψα εἰς τὴν «Μαργαρίταν Στίφαν») *Φιλέρημος Ἀθρόον*, κ. (Ν. Κ. Π.). *Ζήτω ἡ Μακεδονία*, κ. (Α. Α. Α.) καὶ *Ὁμορφος*, κ. (Μ. Μ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδώνυμων: *Συριανὴ Σανδοῦλα*, κ. *Μετανοήσας*, κ. *Ζαπῆς*, κ. *Ζίνα*, κ. *Ὀρεὸς* τῆς *Χίου*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστέθωμν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἀπὸς ἔχοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προσάσεις μετ' ὀνόματα, ἢ μετ' ὑψωνύμια κατηγορηθέντα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀγγελὸς Ἀθροῖνος* μετὰ τὴν *Κρεόλην*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσενικαῖα*, *Ρεῖαν*, *Υπερ Πατριδός* καὶ *Μόζαρτ* — ὁ *Μέλλιον* *Διπλομάτης* μετὰ τὸν *Θεὸν* τῆς *Ἀγάπης*, *Ἀγγελὸν* τοῦ *Ἐλέους*, *Ὁραῖαν Ἑλληνίδα*, *Ἐλπίδα* τοῦ *Μελλιοντος* καὶ *Ἀκακίαν* — ἡ *Δαρνοσατερῆς Σημαῖα* μετὰ τὸν *Ἀθέρων Πλάσμα*, *Ἀθροῖς* τῶν *Λευκῶν*, *Ἀθροῖς* τῆς *Ἐθαισθησίας*, *Κόκκινον Ἀστυ* καὶ *Ἀστυ* τοῦ *Ὀμορφου* — τὸ *Ἡρωϊκὸν Ἀρκαδί* μετὰ τὴν *Θεοσιανῶν*, *Ἰσπότην τῶν Ἀνθῶν* *Ὀρειτὸν*, *Ἀθροῖς Ἀθροῖν* καὶ *Διαβατικὸν Περιοδικόν* — τὸ *Ἐθνικὸν Ὀνειρον* μετὰ τὸν *Ἀθέρων Πλάσμα*, *Υπερ Πατριδός* καὶ *Ἀθέρων* — ὁ *Λευκοκύματος Αἰγιαλός* μετὰ τὸν *Ἀθέρων* *Υπαρξιν*, *Ἀθροῖς Ἀθροῖν*, *Ἰοσινοῦ Ἀστυ* καὶ *Δικέφαλον Ἀετὸν* — ὁ *Φλοισβος* τῆς *Θαλάσσης* μετὰ τὸν *Χρυσανθῶρον* *Ὀνειρον* — ὁ *Χεμιοναῖκος* *Ἠλιος* μετὰ τὴν *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Παιδικὴν Χαράν*, *Ἀγαμέμνον Σπύρο* καὶ *Κροσσάλλον* *Σημαῖαν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία* μετὰ τὸν *Λευκοκύματον Αἰγιαλόν*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Γλυκὸ Φιλάν*, *Ἀμύμονος Γελοιοποιῶν* καὶ *Κίτρινον Ντόμμο* — ὁ *Θεὸς* τῆς *Ἀγάπης* μετὰ τὴν *Ἐπικουρὴν Πέμπατην Μαρίαν*, *Δουκίνας* τῶν *Σαλιάνων* καὶ *Ἀσπρὸν* τοῦ *Ἀπειρου* — ἡ *Κρητικοπούλα* μετὰ τὸν *Κίτρινον Ντόμμο*, *Ἰδιότροπον Σανδοῦλαν*, *Κυανόφθαλλον Ἑλληνοπούλαν*, *Ἐαρινὴν Βερβίλην* καὶ *Ἀσπρὸν* — ἡ *Εὐμορέα* μετὰ τὸν *Συντηνόμενον Βαρνοσιάνη*, *Φίλημα Σπῆς*, *Φίλην τῶν Ζῶων*, *Ἀθέρων* καὶ *Γλυκὸ Φιλάν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Τριήτης* μετὰ τὴν *Χρυσανθῶρον Παρθένον*, *Ἰοσινοῦ Ἀστυ*, *Θαλάσσιον Ἀσπρὸν* καὶ *Ἀμύμονος Γελοιοποιῶν* — ἡ *Πολυδέλγητος Νεότης* μετὰ τὴν *Δουκίνας* τῶν *Σαλιάνων*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσενικαῖα*, *Ἀσπρὸν* τοῦ *Ἀπειρου*, *Υμνον* τῆς *Ἐλευθερίας* καὶ *Τριπλήν Ψυχὴν* — ἡ *Ἀγλή* τῆς *Ἑλλάδος* μετὰ τὴν *Δουκίνας* τῶν *Σαλιάνων*, *Ἰωάννην Α'* *Ἀση*, *Ὀρεισιώδης* τῆς *Δόξης*, *Ἰοσινοῦ Παρθένου* καὶ *Ἀσπρὸν* — *Ἀγγίβας* ὁ *Καρχηδόνης* μετ

